

Но съдбата на царства и народи зависи не отъ шаховѣ, дѣте, — отъ волята на висши сили, — тѣмъ сж подчинени и шаховѣтѣ . . .

— Ти си мѣдрецъ, и азъ не ще споря съ тебе . . . забѣлѣжи Леила. Но нима е едно и сжщо шахъ и бѣднякъ или призрѣнъ тамъ нѣкакъвъ робъ?

— За мене всички болни сж равни — шахътъ или послѣдниятъ бѣднякъ . . . — каза Али Керимъ.

— Но защо си поблѣднѣла ти, прѣкрасна розо на Фарсистана? Защо си навела тѣй печално глава? Не се тревожи! . . . Както за послѣдния човѣкъ, така и за шаха, — като докторъ, азъ трѣбва да направя всичко, каквото мога и ще го направя. . . Успокой се Леила! Само нека никой ми се не бърка, и да се прави всичко тѣй както азъ порѣчамъ.

Леила съ признателность го погледна.

И тозчасъ се издаде заповѣдъ — да се изпълнява точно всичко, което Али Керимъ заповѣда.

Минаха седемъ дни. Болниятъ бѣ вече по-спокоенъ, не викаше, не се мѣташе на своето разкошно легло. Отъ устата му се не изтърваха безумни приказки . . . Бълнуванията сѣкнаха: шахътъ не водѣше вече своитѣ пълчища въ бой, кървавиятъ образъ на войната прѣстана да го мжчи, не го прѣслѣдваха видѣния. Но той сѣ още бѣше въ полузабравѣ, понѣкога падаше въ пълна забравѣ, а по нѣкога дохаждаше на себе си и тогава, въ минута на ясно съзнание, можеше да се забѣлѣжи, че той гледаше на своята Леила и на Али Керима, гледаше като въ сънъ, но нищо не говорѣше . . . Слѣдъ минута очитѣ му пакъ се затворѣха, и той наново впадаше въ забравѣ.